

Ο Κυριάκος Γιαλένιος μιλάει για το νέο βιβλίο του «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα»

Πέμπτη, 07 Απριλίου 2016 - 11:00

Από την Μαίρη Γκαζιάνη

«Με βασικά υλικά την ειρωνεία, το απρόσμενο της μοίρας και τις εσωτερικές αναταράξεις των πράξεων και των λόγων τους, όλοι οι πρωταγωνιστές, θύτες και θύματα, οδηγούνται σταδιακά σε μια εκρηκτική συνάντηση και ένα συγκλονιστικά ανατρεπτικό φινάλε» (από το οπισθόφυλλο του βιβλίου).

ΕΡ. Κυριάκο γεννήθηκες στη Θεσσαλονίκη κι εκεί κατοικείς μέχρι σήμερα. Υπάρχει κάτι που θα μπορούσε να σε κάνει να την αποχωριστείς;

ΑΠ. Δυστυχώς ενώ θα ήθελα να πω πως δεν την αποχωρίζομαι με τίποτα, παρ' όλα αυτά τα τελευταία χρόνια βρίσκω αρκετούς λόγους για να το πράξω. Ευτυχώς, κανένας από αυτούς δεν είναι τόσο σοβαρός ώστε να την αποχωριστώ μόνιμα και επ' αόριστον.

ΕΡ. Τι συμβολίζει η Θεσσαλονίκη για σένα;

ΑΠ. Ένα παλλόμενο σώμα με ουλές και κόγχες ασφάλειας. Γιατί αν υιοθετήσουμε την αποστροφή, ότι «μοναδική πατρίδα η παιδική μας ηλικία» τότε η Θεσσαλονίκη αντικατοπτρίζει σε όλη την έκταση το συμβολισμό -με τα θετικά και τα αρνητικά- που διέπουν την συγκεκριμένη φράση.

ΕΡ. Εργάζεσαι στο χώρο του βιβλίου και συγκεκριμένα σ' ένα από τα μεγαλύτερα βιβλιοπωλεία της Θεσσαλονίκης. Είναι σύμπτωση ή επέλεξες να βρίσκεσαι περιτριγυρισμένος από βιβλία;

ΑΠ. Υπήρξε καθαρά δική μου επιλογή από την ηλικία ακόμα που έπρεπε να επιλέξω το πεδίο της καθημερινής μου εργασίας. Τολμώ να πω ότι στάθηκα εξαιρετικά τυχερός σε πολλά επίπεδα. Καταρχήν διότι εργάζομαι στο ιδανικό για μένα περιβάλλον, επίσης συναναστρέφομαι με λάτρεις της ανάγνωσης αλλά και γιατί σε καμιά περίπτωση οι αναγνωστικές μου συνήθειες δεν θα είχαν διαμορφωθεί σε αυτό τον βαθμό που είναι τώρα.

ΕΡ. Πότε ξεκίνησε για σένα η συγγραφή;

ΑΠ. Η συγγραφή διατρέχει μια πορεία παράλληλη με την καταβύθιση στα αναγνώσματα της νιότης μου. Διέκρινα σχεδόν αμέσως ένα κάλεσμα και έσπευσα να ανταποκριθώ αντιγράφοντας στην αρχή τους μαστορες του είδους και προσπαθώντας να βρω τον βηματισμό στην σκιά των σπουδαίων συγγραφέων. Εκατοντάδες σελίδες κρυμμένες στα συρτάρια μου, μετρούν ήδη δεκαπέντε χρόνια συσσωρευμένης σκόνης πάνω τους.

ΕΡ. Το πρώτο σου μυθιστόρημα έχει τον τίτλο «Η νόσος των εραστών». Σε τι είδους «νόσο» αναφέρεται;

ΑΠ. Σε μια νόσο διαχρονική, ανίατη αλλά και λυτρωτική ενίοτε. Μπορεί να παραπέμπει σε μια αρρώστια γιατί ένας έρωτας έχει πολλές φορές δύο ή και παραπάνω όψεις: εισβάλλει στις ζωές των ανθρώπων θριαμβευτικά και αποχωρεί ως χτικιό. Η «νόσος» είναι πάντα παρούσα και το μόνο που μπορούμε να πράξουμε είναι να την αποδεχτούμε ελπίζοντας ότι θα έχουμε τις λιγότερο δυνατές απώλειες.

ΕΡ. Με το πρώτο σου βιβλίο βρέθηκες υποψήφιος για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα το 2012, και υποψήφιος ως Νέος Λογοτέχνης από το Ίδρυμα Μιχάλη

Κακογιάννη το 2011. Πως εισέπραξες αυτές τις υποψηφιότητες;

ΑΠ. Οι υποψηφιότητες έχουν πάντοτε ένα διττό ρόλο: Από την μία να δίνουν μια περαιτέρω ώθηση στον δημιουργό και από την άλλη να του υπενθυμίζουν ότι το έργο του τίθεται σε συνεχή έκθεση και κρίση, είτε από αναγνώστες είτε από επιτροπές. Τις εισέπραξα λοιπόν ως μία πρόκληση για το μέλλον.

ΕΡ. Το δεύτερο βιβλίο σου έχει τον τίτλο «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα». Τι θέλεις να υποδηλώσεις με τον τίτλο;

ΑΠ. Μια γενικότερη προσέγγιση απέναντι σε πράγματα και καταστάσεις, ειδικά αυτή την δύσκολη εποχή που διανύουμε. Μέσα από τις σελίδες και τους ήρωες του βιβλίου, προσπαθώ να αποτυπώσω μια στάση ζωής μέσα από την οποία οι άνθρωποι παίρνουν τη μοίρα στα χέρια τους και την διαχειρίζονται με τον τρόπο που θεωρούν πιο αποτελεσματικό ως προς το παρόν και το μέλλον τους

ΕΡ. Διαβάζοντας το βιβλίο σου ένιωθα τις εικόνες να πέφτουν μπροστά στα μάτια μου σαν κινηματογραφική ταινία. Αισθάνεσαι να έχεις κινηματογραφικές επιρροές;

ΑΠ. Η επιθυμία μου κατά τη διάρκεια της συγγραφής είναι να επιτύχω μια έντονη και παλλόμενη εικονοποιία. Οι κινηματογραφικές επιρροές σίγουρα παίζουν σημαντικό ρόλο στην απόδοση των εικόνων αλλά εξίσου ισχυρή επίδραση έχει στον τρόπο που γράφω και άλλοι τομείς της τέχνης όπως η ζωγραφική και η αποτύπωση εικόνων μέσω της μουσικής.

ΕΡ. Αν το βλέπαμε σε ταινία, σε ποια κατηγορία θα την κατέτασσε;

ΑΠ. Κάπου ανάμεσα στη nouvelle vague και σε φιλμ noir αποχρώσεων.

ΕΡ. Ποια ήταν η έμπνευση για την κατάσταση της χώρας που περιγράφεις στο βιβλίο σου;

ΑΠ. Ένας συνδυασμός εμπειριών και εικόνων αλιευμένα από το σκοτεινό παρόν που ζούμε. Άλλοτε ρεαλιστικά και άλλοτε δυστοπικά, τα γεγονότα που περιγράφονται στο βιβλίο έχουν άμεση σχέση με κάποια από αυτά που έχουμε βιώσει σε ατομικό και σε συλλογικό επίπεδο τα τελευταία χρόνια.

ΕΡ. «Ας κατηγορήσουμε κάποιον αναισθητο Γερμανό τεχνοκράτη και ας τραμπουκίσουμε όποιον θεωρήσουμε εύκαιρο αντιπρόσωπό του, για να εκτονώσουμε και το κόμπλεξ κατωτερότητας που μας δημιούργησαν στο σχολείο», γράφεις σε κάποιο σημείο του βιβλίου. Ήθελες να στείλεις κάποιο μήνυμα με αυτή τη φράση σου;

ΑΠ. Ότι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά που καθορίζει ένα συντριπτικά μεγάλο μέρος των πολιτών αυτής της χώρας, είναι η

παντελής έλλειψη αυτοκριτικής και ανάληψης ευθυνών και συνακολούθως η επίρριψη τους σε οποιονδήποτε άλλο μας βολεύει, ανάλογα με την περίπτωση. Μια στάση ζωής η οποία έχει τις βάσεις της στην παιδεία- ή στην έλλειψη αυτής ενίοτε- και είναι κατά τη γνώμη μου η κυριότερη πηγή των δεινών που μας βρίσκουν κατά καιρούς.

ΕΡ. Τι πιστεύεις για τους ήρωές σου, είναι θύτες ή θύματα καταστάσεων, προσώπων, συναισθημάτων κλπ;

ΑΠ. Κατά κάποιο τρόπο οι ήρωες μου περνούν και από τα δύο στάδια. Ξεκινούν από θύματα και καταλήγουν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό επίπεδο να ορίζονται **ως** θύτες, επηρεάζοντας ταυτόχρονα με τις αποφάσεις τους και τις πράξεις του, τις μοίρες των συνανθρώπων τους.

ΕΡ. Στην τελική του απόφαση, ο Ντέιν διακατέχεται από εγωισμό, εκδίκηση, ή ευσυνειδησία;

ΑΠ. Στην τελική του απόφαση ο Ντέιν διακατέχεται από την βαθιά ανθρώπινη ανάγκη να νιώσει πως είναι κύριος των καταστάσεων και όχι έρμαιο τους. Να νιώσει κυρίως, ότι πάει «κόντρα στο ρεύμα», και άρα είναι ζωντανός. Σημασία για εκείνον έχει να πει τον τελευταίο λόγο, πέρα από τα στεγανά της ηθικής και της λογικής.

ΕΡ. Αν ήσουν κάποιος από τους ήρωες του βιβλίου σου, ποιος θα ήθελες να ήσουν;

ΑΠ. Όποιος έχει διαβάσει και τα δύο βιβλία μου μπορεί εύκολα να καταλάβει σε ποιον τρέφω ιδιαίτερη αδυναμία.

ΕΡ. Τι θα ήθελες να πεις ως επίλογο της κουβέντας μας;

ΑΠ. Το πιο απολαυστικό ταξίδι που μπορείς να κάνεις όντας ακούνητος σ' ένα σημείο, είναι πάντα μέσω της τέχνης. Διαβάστε βιβλία, ακούστε μουσική, ταξιδέψτε μέσα από κινηματογραφικές ταινίες. Όλοι βγαίνουμε «πλουσιότεροι» και «ψηλότεροι».

*** Το βιβλίο «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα» του Κυριάκου Γιαλένιου κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Μαίρη Γκαζιάνη

Γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Μεγάλωσε στην Αθήνα όπου ζει μέχρι σήμερα και εργάστηκε ως τραπεζοϋπάλληλος. Στο παρελθόν ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την φωτογραφία ενώ τώρα ζωγραφίζει και παράλληλα γράφει. Τον Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Σου γράφω...», τον Σεπτέμβρη 2013 κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ και τον Ιούνιο του 2014 κυκλοφόρησε το βιβλίο της ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ από τις εκδόσεις ΟΣΤΡΙΑ. Επίσης, το παραμύθι της «Το ψαράκι του βυθού» συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Παραμύθια και Μαμάδες» εκδόσεις Βερέττα 2015. Γράφει στίχους για τραγούδια, με τελευταίο «Το λάθος» το οποίο συμπεριλαμβάνεται στο CD «Με τον άνεμο της Όστρια» σε μουσική Ελένης Μπελιμπασάκη και ερμηνεία Βασίλης Διαμάντης. Υπήρξε ραδιοφωνική παραγωγός ενώ μεγάλες της αγάπες είναι το θέατρο και ο χορός με τα οποία ασχολείται ερασιτεχνικά.